

σκοτινιάζει κι εΐχανε ανάψει τὰ φῶτα τριγύρω

Ί από τὰ σουβλατζιδικὰ ἔβγαينه μιά λιγωτικὴ μυρωδιά κι εΐδε ὕστερα τον κόσμο
νά στέκεται μπρός νά περιμένει ν' ἀγοράσει. Μερικοὶ φαντάροι γυρνούσανε
δῶθε - κείθε, σάν τις ἄδικες κατάρες, πειράζοντας κάποια κοπέλα καὶ συνεχί-
ζανε τὸ σουλάτσο

Ἡ πλατεία δέν παρουσιαζε τίποτα τὸ ἐνθαρυντικό γι' αὐτόν. Ἰσα - ἴσα αὐτὴ ἢ
κάποια μονοτονία κι ἀδιαφορία στὶς κινήσεις τοῦ κόσμου ἔκανε νά χειροτε-
ρεῦει κείνη ἢ ἀπογοήτευσή του

Ί αποφάσισε νά κατέβει νά πάει νά φάει. Ντύθηκε, καὶ βγήκε στοῦ δρόμο. Χωρὶς
ἔξειρε πού πηγαινει τράθηξε νά φύγει ἀπ' τὴν πλατεία. Χώθηκε σέ κάτι δρό-
μοις καὶ περπατοῦσε νευρικά, κι ἄτσαλα

Σὰ συναντοῦσε ἄνθρωπο, ἀπόφευγε νά τόν κυτᾶξει, κατέβαζε τὸ κεφάλι καὶ
τότε εΐτανε πού ἔνοιωθε ἀπαίσια

Μέ τὰ πολλὰ κάθησε σ' ἓνα τραπέζι στοῦ πεζοδρόμιο ἑνὸς μαγαζιοῦ.

Κάπως ἀναθάρησε, μὰ ἀναρωτιότανε - συνέχεια - «τί στοῦ διάλο ἔχω πάθει».

Μὰ ἀπάντηση δέν εὔρισκε

Παράγγειλε νά φάει, μιλοῦσε σιγά καὶ τὸ γκαρσόνι δέν ἄκουγε καὶ τόν ξανα-
ρωτοῦσε. Ντράπηκε κείνος κι ἀναψε τσιγάρο ἀπὸ ἀμηχανία. Τοῦ φέρανε τὸ
φαΐ καὶ κρασί. Ἄρχισε νά τρώει, ἀνόρεχτα. Ἦπτε κρασί καὶ ζήτησε κι ἄλλο.
Ἄρχισε τότε νά συνέρχεται κάπως, τὸ τραπεζομάντηλο τοῦ τραπεζιοῦ, πού
στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνηκε βρώμικο, τώρα τοῦ φαινότανε μιά χαρά, βάλθηκε νά
χαζεῦει τόν κόσμο πού περνοῦσε καὶ τ' ἄρεσε νά ἀκούει τις κουβέντες ἀπ'
τὰ διπλανά τραπέζια.

Φωτογραφία Ἀλέξανδρου Ἰσαρη